

रोमने दर्शन स्थापन केले - क्रमांक अकरा

भविष्यवाणीच्या त्रिविध अनुप्रयोगाचे आकलन: ११ सप्टेंबर, २००१, आणि लाओदीकेयीय अॅडव्हेंटिझमसाठी अंतिम परीक्षेची प्रक्रिया

Jeff Pippenger
2024-08-30

जसे ११ ऑगस्ट, १८४० ने मिलर यांनी स्वीकारलेल्या नियमांची पुष्टी केली, तसेच ११ सप्टेंबर, २००१ नंतर पाहण्यास इच्छुक असलेल्या लोकांना हे दिसून आले की Future for America यांनी स्वीकारलेली भविष्यवाणीची तत्त्वे ही यशया अध्याय अठ्ठावीस मध्ये मांडल्याप्रमाणे उत्तरवर्षाची खरी बायबलाधिष्ठित कार्यपद्धती होती. पवित्र इतिहासात मांडल्याप्रमाणे सुधाररेषेवर सुधाररेषा या अनुप्रयोगाने हे स्थापित केले की ११ सप्टेंबर, २००१ हा ११ ऑगस्ट, १८४० चाच पुनरुच्चार होता.

त्यांनी पाहिले की प्रकटीकरण दहामधील सामर्थवान देवदूत 1840 मध्ये खाली उतरला, तेव्हा त्याने 2001 मधील आपल्या अवतरणाचे प्रतिरूप दाखविले. इस्लामाविषयीची एक भविष्यवाणी पूर्ण होत असताना हे दोन्ही देवदूत खाली उतरले. त्यानंतर पुरुष व स्त्रिया पद्धतीच्या परिणामकारकतेला प्रतिसाद देऊ लागल्यामुळे ही चळवळ वाढत गेली. अंतकाळी 1989 मध्ये लाओदिकीया स्थितीतील सेव्हन्थ-डे अॅडव्हेंटिझमचे नेतृत्व बाजूला टाकले गेले, आणि आता प्रभु तिसऱ्या देवदूताच्या चळवळीची निवड आपल्या शेवटच्या दिवसांतील प्रवक्ते म्हणून करू लागला, तेव्हा त्या मंडळीने आपल्या अंतिम परीक्षेच्या प्रक्रियेत प्रवेश केला.

शेवटच्या दिवसांसाठी दिलेल्या नियमांमधील एक प्रमुख नियम म्हणजे भविष्यवाणीचा त्रिविध अनुप्रयोग होय. विशेषतः त्या काळी, तीन शापांचा त्रिविध अनुप्रयोग असा होता की त्याने ११ सप्टेंबर २००१ च्या घटनेला अत्यंत स्पष्टपणे अधोरेखित केले. जेव्हा त्या सत्याचा प्रामाणिकपणे शोध घेण्यात आला, तेव्हा जे लोक सत्याचा शोध घेणाऱ्या अंतःकरणांनी यिर्मया यांच्या "जुन्या वाटांकडे" नेले जात होते, त्यांनी त्या भविष्यसूचक परिपूर्तीबरोबरच तिसऱ्या देवदूताच्या चळवळीने स्वीकारलेल्या भविष्यवाणीच्या अर्थनिर्णयाच्या नियमांची वैधताही पाहिली.

प्रकटीकरण अध्याय नऊमधील पहिल्या क्लेशाच्या इतिहासाविषयीची योग्य पायोनीयर समज इस्लामचे प्रतिनिधित्व करित असल्याचे दिसून आले. खोटा संदेष्टा मोहम्मद हा त्या इतिहासाचा राजा असल्याचे दिसून आले. त्या इतिहासात इस्लाम रोमन साम्राज्यावर आक्रमण करील, आणि त्यांच्या युद्धपद्धतीची विशेष ओळख अचानक व अनपेक्षितपणे प्रहार करणारी अशी करण्यात आली होती. त्या संदर्भात असे समजले गेले की इस्लामची अगदी हीच युद्धपद्धती "assassin" या शब्दाच्या व्युत्पत्तिमूलांशी संबंधित आहे. त्या इतिहासात इस्लाम रोमच्या सैन्यांना इजा पोहोचविल, आणि हा कालखंड एकशेपन्नास वर्षांच्या कालभविष्यवाणीच्या रेषेखाली संपन्न झाला. ती कालभविष्यवाणी 27 जुलै, 1449 रोजी समाप्त झाल्यावर, दुसऱ्या क्लेशाची कालभविष्यवाणी आणि इतिहास सुरू झाला.

त्याने तीनशे एक्याणव वर्षे आणि पंधरा दिवसांच्या आणखी एका काळ-भविष्यवाणीचा आरंभ केला, जी ११ ऑगस्ट, १८४० रोजी समाप्त झाली. त्या इतिहासात इस्लामच्या भविष्यवाणीतील कार्याचे प्रतिनिधित्व करणारा अधिपती ओट्टमन होता, ज्याचे प्रतिरूप पहिल्या शापाच्या इतिहासात मोहम्मद याने दर्शविले होते. नववा अध्याय असे सांगतो की दुसऱ्या शापाच्या इतिहासात इस्लाम रोमच्या सैन्यांचा वध करील. ते अद्यापही युद्धाची तीच पद्धत अवलंबतील, म्हणजे आकस्मिक आणि अनपेक्षित रीतीने आक्रमण करतील; परंतु त्या इतिहासात दारू प्रथम शोधली गेली आणि वापरली गेली, म्हणून दुसरा शाप हा खूनी हल्लेखोराच्या आकस्मिक आक्रमणाने दर्शविलेल्या युद्धपद्धतीचे प्रतिनिधित्व करित होता, आणि त्यात स्फोटकांचाही समावेश होता.

११ सप्टेंबर २००१ रोजी, इस्लामच्या तिसऱ्या दुःखाने स्फोटकांसह रोमच्या आध्यात्मिक सैन्यांवर अचानक प्रहार केला. त्या घटनेने भविष्यवाणीतील सत्याच्या अनेक रेषांचा आरंभ चिन्हांकित केला, परंतु ते स्पष्टपणे पहिल्या व

दुसऱ्या दुःखाच्या दोन पूर्वसाक्षीदारांवर स्थापित झाले होते. त्या घटनेने स्पष्टपणे दाखवून दिले की, जसे ११ ऑगस्ट १८४० च्या मिलराइट इतिहासाचे सामर्थ्यप्रदान झाले, जेव्हा दुसऱ्या दुःखातील इस्लामविषयीची भविष्यवाणी पूर्ण झाली आणि प्रकटीकरण दहाचा दूत खाली उतरला, तसेच जेव्हा तिसऱ्या दुःखातील इस्लामविषयीची भविष्यवाणी आली, तेव्हा त्या तारखेस प्रकटीकरण अठराच्या दूताचे अवतरण चिन्हांकित झाले.

“आता असा शब्द पसरत आहे काय की न्यू यॉर्क ज्वारीय लाटेने वाहून जाणार आहे, असे मी घोषित केले आहे? हे मी कधीही म्हटलेले नाही. तेथे एकामागून एक उभारल्या जात असलेल्या त्या भव्य इमारतींकडे पाहताना मी असे म्हटले आहे, ‘परमेश्वर पृथ्वीला भयंकर रीतीने हादरविण्यास उठेल, तेव्हा किती भयानक दृश्ये घडतील! तेव्हा प्रकटीकरण 18:1-3 मधील शब्द पूर्ण होतील.’ प्रकटीकरणाच्या अठराव्या अध्यायाचा संपूर्ण भाग पृथ्वीवर येऊ घातलेल्या गोष्टींबाबतचा इशारा आहे. परंतु न्यू यॉर्कवर नेमके काय येणार आहे, याविषयी मला विशेष प्रकाश मिळालेला नाही; एवढेच मला ठाऊक आहे की एक दिवस तेथील त्या भव्य इमारती देवाच्या सामर्थ्याच्या वळणावळणाने व उलथापालथीने खाली फेकल्या जातील. मला दिलेल्या प्रकाशावरून मला माहीत आहे की जगात विध्वंस आहे. प्रभूकडून एक शब्द, त्याच्या सामर्थ्यशाली शक्तीचा एक स्पर्श, आणि या विशाल रचना कोसळून पडतील. अशी दृश्ये घडतील की ज्यांची भयानकता आपण कल्पनाही करू शकत नाही.”
Review and Herald, July 5, 1906.

त्यावेळी, जे पाहण्यास तयार होते त्यांना, Future for America ची चळवळ मिलराइट चळवळीची समांतर म्हणून दिसली. तिसऱ्या शापाचे इस्लाम त्या बिंदूपासून पुढे संदेशाचा एक प्रमुख घटक बनले. प्रेरणेने स्पष्टपणे शिकविले की, जेव्हा प्रकटीकरणातील देवदूत खाली उतरेल तेव्हा उत्तरवृष्टी येईल.

“उत्तरकाळचा पाऊस देवाच्या लोकांवर पडणार आहे. एक सामर्थ्यशाली देवदूत स्वर्गातून खाली येणार आहे, आणि संपूर्ण पृथ्वी त्याच्या तेजाने प्रकाशित होणार आहे.” Review and Herald, April 21, 1891.

यहूदा वंशाचा सिंह जेव्हा उत्तरवर्षावाच्या व्यापक समजुतीचे उलगाडणे करू लागला, तेव्हा त्याने आपल्या लोकांना योएलाच्या पुस्तकाकडे नेले, जे उत्तरवर्षावाचा एक प्रमुख संदर्भबिंदू आहे. त्या वेळी ११ सप्टेंबर २००१ नंतर या चळवळीत सामील झालेल्या त्या पुरुषांपैकी काहींनी असे ठरविले की, मध्यरात्रीच्या आरोळीच्या जागृतीपर्यंत देवाच्या द्राक्षवेळीचा नाश करणारे योएलमधील किडे इस्लामचे प्रतिनिधित्व करतात. त्यांना हे दिसले नाही, किंवा ते पाहू इच्छित नव्हते, की ते किडे रोमचे प्रतिनिधित्व करीत होते.

तीन शापांच्या संदर्भात भविष्यवाणीच्या त्रिविध अनुप्रयोगाची ओळख झाल्यामुळे निर्माण झालेल्या सामर्थ्यशाली प्रकाशाने, त्या कीटकांनी इस्लामचे प्रतिनिधित्व केले असा त्यांच्या दाव्यास एक अपवित्र तर्काधिष्ठित आधार जोडला. नेहमीप्रमाणेच, एकदा खाजगी अर्थलागू केला गेला की, खोट्या गृहितकास टिकवून धरण्याच्या प्रयत्नात शास्त्रवचनांचा विपर्यास घडतो. आपल्या मताचे समर्थन करण्याच्या त्यांच्या प्रयत्नांत त्यांनी दाखवून दिले की त्यांना प्रतिरूप आणि प्रतिपूर्ती यांच्या तत्त्वाचा बोध नव्हता.

धर्मशास्त्रीय आणि बायबलविषयक अभ्यासात, “प्रकार” आणि “प्रतिप्रकार” या संज्ञा दोन घटकांमधील अशा नात्याचे वर्णन करण्यासाठी वापरल्या जातात, ज्यात एक दुसऱ्याचे पूर्वचित्रण किंवा पूर्वसंकेत करतो. ही संकल्पना बहुधा “छाया” आणि “वास्तव” या व्यापक श्रेणींतर्गत येते.

जुना करारातील एखादी घटना, व्यक्ती, किंवा संस्था, जी नवा करारातील अनुरूप घटना, व्यक्ती, किंवा संस्थेचे पूर्वचित्रण किंवा पूर्वसंकेत करते, तिला “प्रकार” असे म्हणतात. ती एक प्रतीकात्मक पूर्वसूचना म्हणून कार्य करते. “प्रतिप्रकार” हा त्या प्रकाराची परिपूर्ती किंवा प्रत्यक्ष सिद्धी होय. तोच तो वास्तव आहे, ज्याचा पूर्वसंकेत प्रकाराने केला होता. “छाया” आणि “स्वरूप” ही संकल्पना प्रकार आणि प्रतिप्रकार यांतील संबंधाशी समांतर आहे. “छाया” ही (प्रकार) दर्शविते, तर “स्वरूप” हे (प्रतिप्रकार) दर्शविते.

म्हणून अन्नाविषयी, किंवा पेयाविषयी, किंवा सण, किंवा नवचंद्र, किंवा शब्बाथ दिवस यांच्या बाबतीत कोणीही तुमचा न्याय करू नये; कारण या येऊ घातलेल्या गोष्टींची सावली आहेत; परंतु वास्तव ख्रिस्ताचे आहे. कलस्सैकरांस २:१६, १७.

कारण व्यवस्था ही येणाऱ्या उत्तम गोष्टींची केवळ सावली आहे, वस्तूंचे वास्तविक स्वरूप नव्हे; म्हणून वर्षानुवर्षे सतत अर्पण केल्या जाणाऱ्या त्या यज्ञांद्वारे ती त्यांच्याजवळ येणाऱ्यांना कधीही परिपूर्ण करू शकत नाही. इब्री 10:1.

११ सप्टेंबर २००१ नंतर योएलविषयी उद्भवलेल्या वादामध्ये, आणि चार कीटकांनी प्रतीकात्मकरीत्या दर्शविलेल्या पोपशाही रोमची योग्य ओळख, ज्यामुळे लाओदिकीया-अॅडव्हेंटिझमच्या क्रमिक विनाशाची रूपरेषा स्पष्ट होते, त्या संदर्भात, जे असे प्रतिपादन करीत होते की ते कीटक रोम नव्हेत तर इस्लाम आहेत, त्यांनी केवळ तीन हायांच्या त्रिविध अनुप्रयोगावर अशुद्ध भर दिला असे नव्हे, तर त्यांनी अशा प्रकारांकडेही निर्देश केला जे रोमच्या प्रतिरूपाकडे निर्देश करीत होते, आणि दावा केला की ते प्रकार प्रत्यक्षात इस्लामचीच ओळख पटवितात. असे करून, त्यांनी याचा पुरावा दिला की प्रकार व प्रतिरूप या तत्त्वाचे त्यांना खरे आकलन नव्हते, किंवा उद्दिष्ट साध्य करण्यासाठी प्रकारांचे विपर्यस्त चित्रण करणे हे योग्य साधन आहे, असे ते मानत होते.

रोमविषयीच्या सध्याच्या वादात, दानियेल अध्याय अकरा, वचन चौदा येथील “लुटारे” म्हणजे संयुक्त संस्थाने आहेत, या दोषपूर्ण कल्पनेला धरून राहणारे लोक भविष्यवाणीच्या त्रिगुणित अनुप्रयोगालाही, तसेच प्रकार व प्रतिरूप या तत्त्वालाही योग्य रीतीने समजत नाहीत, याचा पुन्हा एकदा पुरावा दिसून येतो.

जेव्हा “दरोडेखोर” म्हणजे संयुक्त संस्थाने असे मत धारण करणारे लोक आपली भूमिका समर्थित करण्याचा प्रयत्न करतात, तेव्हा ते तीन रोमांच्या त्रिविध अनुप्रयोगाच्या एका अनुप्रयोगाचा उपयोग करतात, आणि त्याद्वारे आधुनिक रोम, म्हणजे रोमाचे तिसरे प्रकटीकरण, हे संयुक्त संस्थानेच आहे, असे कथितरीत्या सिद्ध करू पाहतात. ते जाणूनबुजून खोटी साक्ष देत नाहीत, तर भविष्यवाणीच्या त्रिविध अनुप्रयोगाच्या नियमांविषयी केवळ आंधळे अज्ञान प्रकट करीत आहेत, असा विश्वास धरून, ते पहिल्या दोन रोमांची एक भविष्यसूचक वैशिष्ट्ये वापरतात आणि असा युक्तिवाद करतात की रोमाच्या इतिहासातील एक वैशिष्ट्य आधुनिक रोमाची ओळख पटविते.

पगन रोम हे रोमविषयीच्या तीन भविष्यवाणीपूर्ण परिपूर्तीपैकी पहिले आहे. दानियेल अध्याय आठमध्ये पगन रोम हे पुल्लिंगी लहान शिंग आहे. अध्याय दोनमध्ये पगन रोम हे राज्यकारभार आहे. दानियेल सातमध्ये पगन रोम दहा-भागी राज्यात विभाजित होते.

रोमचे दुसरे प्रकटीकरण म्हणजे पोपसत्ताक रोम होय, जो आठव्या अध्यायात स्त्रीलिंगी लहान शिंग आहे, आणि जो दुसऱ्या अध्यायात चर्चसत्ता आहे, आणि जो सातव्या अध्यायात निंदा करणाऱ्या गोष्टी बोलणारे व तीन शिंगे उपटून टाकणारे शिंग आहे. पगन रोम ही एकच सत्ता आहे, परंतु पोपसत्ताक रोम ही द्वैध सत्ता आहे, जी पगन रोमच्या पूर्वीच्या राजकीय संरचनांच्या राज्यकारभारावर अधिराज्य गाजवणाऱ्या पोपसत्ताक चर्चचे प्रतिनिधित्व करते. 1798 मध्ये पोपसत्ताक सत्तेला तिची प्राणघातक जखम झाली, परंतु ती चर्च राहिली नाही असे झाले नाही; ती केवळ बायबलमधील भविष्यवाणीतील पशु राहिली नाही, कारण तिने पूर्वी नियंत्रित केलेली नागरी सत्ता काढून घेण्यात आली होती.

दुसरे रोम म्हणजे पोपसत्ताक रोम होय, आणि ते केवळ तेव्हाच बायबलमधील भविष्यवाणीतील एक सत्ता (पशु) म्हणून कार्यरत होते, जेव्हा त्याला आपल्या ईशनिंदा करणाऱ्या योजनांची अंमलबजावणी करण्यासाठी राज्यसत्तेवर नियंत्रण ठेवण्याची क्षमता होती. पहिले रोम एकसंध सत्ता होते, दुसरे रोम द्वैध सत्ता होते, आणि तिसरे रोम त्रैध सत्ता आहे. रोमची ही तीन प्रकट रूपे भविष्यवाणीच्या प्रत्येक त्रिगुण अनुप्रयोगाला लागू असलेल्या त्याच तत्त्वांनी शासित आहेत. भविष्यवाणीनुसार तीन धिक्कार आहेत, तीन बाबेल आहेत, तीन रोम आहेत, आणि तीन एलियाह आहेत. प्रतिरूप आणि प्रतिपूर्ती यांच्या दृष्टीने, कोणत्याही त्रिगुण अनुप्रयोगातील पहिल्या दोन प्रकट रूपा प्रतिरूपे आहेत,

जी तिसऱ्या पूर्तीची छाया प्रदान करतात; आणि ती तिसरी पूर्ती ही भविष्यवाणीच्या त्रिगुण अनुप्रयोगाची प्रतिपूर्ती व सार आहे.

रोमच्या बाबतीत, पहिल्या दोन रोमांची वैशिष्ट्ये हे दर्शवितात की मूर्तिपूजक रोम आणि पोपशाही रोम या दोघांनीही आपल्या शासकाला Pontifex Maximus ही पदवी दिली. म्हणून, आधुनिक रोमच्या शासकाची पदवी Pontifex Maximus हीच ठरेल—अशी पदवी संयुक्त संस्थानांच्या कोणत्याही राष्ट्राध्यक्षाला कधीही दिलेली नाही. पहिल्या दोन रोमांनी आपल्या इतिहासाच्या विशिष्ट कालखंडातील सिंहासनावरील अधिकार प्रस्थापित करण्यासाठी तीन भौगोलिक अडथळ्यांवर विजय मिळवला असता. 1798 पर्यंत पोहोचताना संयुक्त संस्थानांनी तीन भौगोलिक अडथळ्यांवर विजय मिळविल्याचा कोणताही पुरावा नाही.

पहिल्या दोन रोम साम्राज्यांना ते सर्वोच्च राज्य करतील असा एक विशिष्ट कालखंड ओळखून दिलेला होता. दानियेल अकराव्या अध्यायातील चौवीसाव्या वचनात मूर्तिपूजक रोम “एका काळा”साठी, म्हणजे तीनशे साठ वर्षांसाठी राज्य करित असल्याचे दर्शविले आहे; आणि तसेच त्याने इ.स.पूर्व 31 मधील अक्टियमच्या लढाईपासून इ.स. 330 पर्यंत राज्य केले. पुन्हा पुन्हा पापल रोमला, तीन शिंगे काढून टाकल्यानंतर, एक हजार दोनशे साठ वर्षे राज्य करणारे म्हणून ओळखले गेले आहे, म्हणजे 538 पासून 1798 पर्यंत. यशया अध्याय तेवीसमध्ये संयुक्त संस्थाने सत्तर प्रतीकात्मक वर्षे, एका राजाच्या दिवसांप्रमाणे, राज्य करित असल्याचे दर्शविले आहे; परंतु सत्तर प्रतीकात्मक वर्षांच्या आपल्या राज्यापूर्वी त्याने कधीही तीन भौगोलिक अडथळे दूर केले नाहीत.

दानिएल अध्याय अकरा, वचने चाळीस ते बेचाळीस यामध्ये आधुनिक रोम राजा-दक्षिणेच्या तीन भौगोलिक अडथळ्यांवर, म्हणजे गौरवशाली देश व इजिप्त यांवर विजय मिळवित असल्याप्रमाणे दर्शविले आहे; आणि जेव्हा हे तीन अडथळे पराभूत होऊन रोमच्या अधीनतेत आणले जातात, तेव्हा ते पुढे अजगर, पशू आणि खोटा संदेष्टा यांच्या त्रैधारी संघटनेचे रूप धारण करतात. योहान आम्हांस हेही कळवितो की पापल पशूची प्राणघातक जखम बरी होते आणि त्यानंतर तो बेचाळीस प्रतीकात्मक महिने राज्य करतो.

आणि मी त्याच्या मस्तकांपैकी एक जणू मरणासन्न जखमी झालेले पाहिले; आणि त्याची प्राणघातक जखम बरी झाली; आणि सर्व जग त्या पशूच्या मागे आश्चर्यचकित होऊन गेले. आणि ज्याने त्या पशूला सामर्थ्य दिले त्या अजगराची त्यांनी उपासना केली; आणि त्या पशूचीही त्यांनी उपासना केली, असे म्हणत, पशूसारखा कोण आहे? आणि त्याच्याशी युद्ध करण्यास कोण समर्थ आहे? आणि त्याला मोठ्या गोष्टी व निंदा बोलणारे मुख देण्यात आले; आणि बेचाळीस महिने कार्यरत राहण्याचे अधिकार त्याला देण्यात आले. प्रकटीकरण 13:3-5.

ज्या पशूचा घातक घाव बरा झाल्यानंतर तो बेचाळीस प्रतीकात्मक महिने राज्य करतो, तो रोमन अधिकार आहे.

प्रकटीकरण १३ मधील भविष्यवाणी असे घोषित करते की कोकरासारखी शिंगे असलेल्या पशूने दर्शविलेली सत्ता ‘पृथ्वी आणि त्यावर राहणारे’ यांना पापसत्तेची उपासना करावयास लावील—जिचे तेथे ‘चित्यासारख्या’ पशूद्वारे प्रतीकात्मक दर्शन घडविले आहे.... जुन्या आणि नव्या दोन्ही जगात, रोमन चर्चच्या अधिकारावरच पूर्णपणे आधारलेल्या रविवार संस्थेला दिल्या जाणाऱ्या मानसन्मानात पापसत्तेला आदरांजली प्राप्त होईल.” द ग्रेट कॉन्ट्रॅक्ट्स, 578.

मूर्तिपूजक, पहिले रोम, दानियेल अध्याय अकरा, वचन चौवीस यांच्या पूर्णतेत तीनशे साठ वर्षे सर्वोच्चपणे राज्य करित होते, आणि दानियेल अध्याय आठ, वचन नऊ यांच्या पूर्णतेत त्याने तीन भौगोलिक अडथळे दूर केल्यानंतर त्याने असे केले.

पोपसत्ताधारी, दुसरे रोमने पवित्रशास्त्रातील अनेक उतान्यांच्या पूर्णतेत बारा शतके व साठ वर्षे सर्वोच्च सत्ता गाजवली, आणि दानिएल अध्याय सात, वचने आठ व वीस यांच्या पूर्णतेत त्याने तीन भौगोलिक अडथळे दूर केल्यानंतर तसे केले.

आधुनिक रोम दानियेल अकराव्या अध्यायाच्या चाळिसाव्या वचनात दक्षिणेच्या राजावर विजय मिळविते; आणि त्यानंतर एकेचाळिसाव्या वचनात ते गौरवशाली देशावर विजय मिळविते, तसेच बेचाळिसाव्या वचनात ते मिसरावर विजय मिळविते. आधुनिक रोम हे दानियेल अकराव्या अध्यायातील उत्तरेचा राजा आहे.

मूर्तिपूजक, पहिले रोम, हे छळ करणारे सामर्थ्य होते; आणि पोपसत्ताक, दुसरे रोम, हेही छळ करणारे सामर्थ्य होते; म्हणून आधुनिक रोम देखील छळ करणारे सामर्थ्य ठरेल.

संयुक्त संस्थान आधुनिक रोमकडून घडवून आणल्या जाणाऱ्या तिसऱ्या छळात सहभागी होईल; परंतु यावरून संयुक्त संस्थान हीच पोपसत्ताक सत्ता आहे, असे ठरत नाही; यावरून केवळ एवढेच स्पष्ट होते की शेवटच्या दिवसांत पोपसत्ताक सत्तेशी संयुक्त संस्थानाचा संबंध कशा प्रकारचा असेल, हे त्यातून ओळखता येते.

जे लोक असा युक्तिवाद करू इच्छितात की शेवटच्या दिवसांत संयुक्त संस्थाने हे “तुझ्या लोकांचे लुटारू” आहेत, ते संयुक्त संस्थानांची चुकीची ओळख पटविण्यासाठी तीन रोमांच्या त्रैगुणी अनुप्रयोगाचा उपयोग करतात. त्रैगुणी अनुप्रयोगाच्या संदर्भात ते ज्या दोषपूर्ण पद्धतीचा अवलंब करतात, ती अशी आहे की पहिल्या दोन रोमांची एखादी वैशिष्ट्ये ओळखून, रोमाच नव्हे तर रोमाचे एखादे भविष्यसूचक वैशिष्ट्यच तिसरे रोम आहे, असा आग्रह धरणे.

ते 321 ए.डी. मधील कॉन्स्टाईनच्या पहिल्या ऐतिहासिक रविवार-कायद्याची, आणि मग 538 ए.डी. मधील पोपसत्ताक रोमच्या रविवार-कायद्याची ओळख पटवून, लवकरच संयुक्त संस्थानांमध्ये येऊ घातलेला रविवार-कायदा संयुक्त संस्थानांना आधुनिक रोम म्हणून परिभाषित करतो, असा दावा करतात; आणि ते दानियेलाने सांगितलेल्या “उजाड करणाऱ्या घृणास्पद गोष्टी” दिसल्यावर पळून जाण्याविषयी येशूने दिलेल्या इशाऱ्याचा रविवार-कायद्याशी संबंध जोडून, आपल्या दोषपूर्ण अनुप्रयोगाची आणखी गल्लत करतात. येशूने ज्याविषयी “उजाड करणारी घृणास्पद गोष्ट” असे म्हटले, ती शेवटच्या दिवसांतील दोन रविवार-कायद्यांकडे निर्देश करते; परंतु त्यातील प्रतीकात्मकता पूर्णपणे भिन्न आहे, कारण तो पशूच्या चिन्हाला टाळण्याचा इशारा नसून पळून जाण्याचा इशारा आहे. त्यांच्या दोषपूर्ण कल्पनेत तर शेवटच्या दिवसांत दोन विशिष्ट रविवार-कायदे आहेत, या गोष्टीचाही विचार केलेला नाही.

म्हणून जेव्हा तुम्ही दानियेल संदेष्ट्याद्वारे सांगितलेली उजाडपणाची घृणास्पद वस्तू पवित्र स्थानी उभी असलेली पाहाल, (जो वाचतो, त्याने समजून घ्यावेः) तेव्हा जे यहुदियात असतील त्यांनी डोंगरांकडे पळून जावे; जो घराच्या माथ्यावर असेल त्याने आपल्या घरातून काही घेण्यासाठी खाली उतरू नये; आणि जो शेतात असेल त्याने आपले कपडे घेण्यासाठी मागे परतू नये. आणि त्या दिवसांत ज्या गर्भवती असतील व ज्या स्तनपान करीत असतील त्यांचे अहो दुर्दैव! परंतु तुम्ही प्रार्थना करा की तुमचे पळून जाणे हिवाळ्यात किंवा शब्बाथदिवशी होऊ नये. मत्तय 24:15-20.

“दानियेल संदेष्ट्याने सांगितलेली उजाडपणाची घृणास्पद वस्तू” हे असे चिन्ह होते जे येशूने आपल्या लोकांना दिले, ज्याद्वारे त्यांना हे ओळखता येईल की इ.स. 66 पासून इ.स. 70 पर्यंतच्या काळात मूर्तिपूजक रोमने यरुशलैमाला वेढा घालून त्यानंतर पवित्रस्थान व नगर यांचा नाश केला, त्या येऊ घातलेल्या यरुशलैमाच्या विनाशापासून त्यांनी केव्हा पळून जावे.

“येशूने ऐकत असलेल्या शिष्यांना त्या न्यायांविषयी जाहीर केले, जे धर्मत्यागी इस्राएलावर येणार होते, आणि विशेषतः मशीहाचा नकार व त्याला क्रूसावर खिळल्याबद्दल त्यांच्यावर येणाऱ्या प्रतिशोधात्मक सूडाविषयी सांगितले. त्या भयावह परमोच्च क्षणापूर्वी निःसंदिग्ध चिन्हे प्रकट होणार होती. तो भयप्रद समय अचानक आणि त्वरेने येणार होता. आणि तारणाऱ्याने आपल्या अनुयायांना इशारा दिला: ‘म्हणून जेव्हा तुम्ही दानियेल संदेष्ट्याने सांगितलेली उजाड करणारी घृणास्पद वस्तू पवित्र स्थानी उभी असलेली पाहाल, (जो वाचतो, त्याने समजून घ्यावेः) तेव्हा जे यहुदियात असतील त्यांनी डोंगरांकडे पळून जावे.’ मत्तय 24:15, 16; लूक 21:20, 21. जेव्हा रोमनांची मूर्तिपूजक पताका त्या पवित्र प्रदेशात उभारली जाईल, जो नगराच्या भिंतीपलीकडे काही फर्लांगपर्यंत पसरलेला होता, तेव्हा ख्रिस्ताच्या अनुयायांनी पळून जाऊन सुरक्षितता शोधावयाची होती. जेव्हा इशाऱ्याचे चिन्ह दिसेल, तेव्हा जे सुट्टे इच्छितील त्यांनी किंचितही विलंब करू नये....”

“यरुशलमच्या विनाशात एकही ख्रिस्ती नाश पावला नाही. ख्रिस्ताने आपल्या शिष्यांना इशारा दिला होता, आणि ज्यांनी त्याच्या वचनांवर विश्वास ठेवला, त्यांनी सर्वांनी प्रतिज्ञा केलेल्या चिन्हाची वाट पाहिली.... कोणताही विलंब न करता ते सुरक्षित स्थळी—यर्दनेपलीकडे, पेच्या देशातील पेला या नगरीत—पळून गेले.” The Great Controversy, 25, 30.

इ.स. ५३८ हे वर्ष जवळ येत असताना, त्या काळातील ख्रिस्ती लोकांनी ओळखले की मूर्तिपूजक धर्माशी केलेल्या तडजोडीमुळे चर्च भ्रष्ट झाले होते; आणि ख्रिस्ताच्या इशान्यावर, तसेच दुसरे थेस्सलनीकाकरांस पत्र, अध्याय दोन, येथील प्रेषित पौलाच्या साक्षीद्वारे देण्यात आलेल्या प्रकाशाच्या अनुषंगाने, त्यांनी एक हजार दोनशे साठ वर्षांच्या भविष्यसूचक अरण्यात पलायन केले.

“परंतु ख्रिस्ताच्या आगमनापूर्वी, भविष्यवाणीत पूर्वकथित केल्याप्रमाणे, धार्मिक जगतात महत्त्वाच्या घडामोडी घडून यावयाच्या होत्या. प्रेषिताने घोषित केले: ‘तुम्ही मनाने लवकर विचलित होऊ नका किंवा व्याकुळ होऊ नका, ना आत्म्यामुळे, ना वचनामुळे, ना आमच्याकडून आले आहे असे भासविणाऱ्या पत्रामुळे, जणू ख्रिस्ताचा दिवस समीप आला आहे. कोणत्याही प्रकारे कोणी तुम्हाला फसवू नये; कारण तो दिवस येणार नाही, जोपर्यंत प्रथम धर्मत्याग होत नाही, आणि पापाचा मनुष्य, विनाशाचा पुत्र, प्रकट होत नाही; जो देव म्हणविला जाणारा किंवा ज्याची उपासना केली जाते अशा प्रत्येकाच्या विरोधात उभा राहतो आणि स्वतःस उंचावतो; इतकेच नव्हे तर तो देवाप्रमाणे देवाच्या मंदिरात बसतो आणि स्वतःच आपण देव आहोत असे दर्शवितो.’”

“पौलाचे शब्द चुकीच्या अर्थाने घेण्यात येऊ नयेत. त्याने एखाद्या विशेष प्रकटीकरणाद्वारे ख्रिस्ताच्या तात्काळ आगमनाविषयी थेस्सलनीकाकरांना इशारा दिला होता, असे शिकविले जाऊ नये. अशी भूमिका विश्वासात गोंधळ निर्माण करील; कारण निराशा अनेकदा अविश्वासाला जन्म देते. म्हणून प्रेषिताने बंधूंना सावध केले की, त्याच्याकडून आलेला असा कोणताही संदेश स्वीकारू नये; आणि पुढे त्याने या वस्तुस्थितीवर भर दिला की, संदेष्टा दानियेलाने अतिशय स्पष्टपणे वर्णन केलेली पापसत्ताक शक्ती अद्याप उदयास यावयाची होती आणि देवाच्या लोकांविरुद्ध युद्ध करावयाचे होते. ही सत्ता आपले प्राणघातक आणि ईशनिंदात्मक कार्य पूर्ण करेपर्यंत, मंडळीने आपल्या प्रभूच्या आगमनाची अपेक्षा करणे व्यर्थ ठरेल. ‘मी अजून तुमच्याबरोबर असताना, या गोष्टी तुम्हांला सांगितल्या होत्या, हे तुम्हांला आठवत नाही काय?’ असे पौलाने विचारले.”

“खऱ्या मंडळीवर येऊन कोसळणाऱ्या परीक्षा अत्यंत भयंकर होत्या. प्रेषित लिहित होता त्या काळातसुद्धा ‘अधर्माचे गूढ’ कार्य करू लागले होते. पुढे घडणाऱ्या घटना ‘सैतानाच्या कार्याप्रमाणे सर्व प्रकारच्या सामर्थ्याने, चिन्हांनी आणि खोटेच्या अद्भुत कृत्यांनी, आणि नाश पावणाऱ्यांमध्ये अन्यायाच्या सर्व प्रकारच्या फसवणुकीने’ होणार होत्या.”

“विशेषतः गंभीर असे प्रेषिताचे ते विधान आहे, जे त्या लोकांविषयी आहे जे ‘सत्याच्या प्रेमाचा’ स्वीकार करण्यास नकार देतील. ‘या कारणास्तव,’ सत्याचे संदेश जाणूनबुजून नाकारणाऱ्या सर्वांविषयी त्याने घोषित केले, ‘देव त्यांना प्रबळ भ्रम पाठवील, म्हणजे त्यांनी असत्यावर विश्वास ठेवावा: जेणेकरून ज्यांनी सत्यावर विश्वास ठेवला नाही, तर अधर्मात आनंद मानला, ते सर्व दंडित व्हावेत.’ देव आपल्या कृपेने जी इशारे त्यांना पाठवितो, ती मनुष्य शिक्षा न भोगता नाकारू शकत नाहीत. जे या इशान्यांकडून दूर वळण्यात चिकाटी ठेवतात, त्यांच्याकडून देव आपला आत्मा काढून घेतो, आणि त्यांना त्यांच्या आवडत्या फसवणुकांच्या हवाली करतो.” प्रेषितांची कृत्ये, 265, 266.

मूर्तिपूजकपणा आणि चर्च यांच्यात झालेला तडजोडीचा समझोता हे त्या काळातील ख्रिस्ती लोकांना पोपसत्ताक रोमपासून वेगळे होण्यास प्रवृत्त करणारे इशाराचिन्ह होते; परंतु हे लक्षात घेतले पाहिजे की येशूच्या पलायन करण्याच्या इशान्यास पौलाने दिलेला जो प्रकाश होता, त्याच उताऱ्याचा विल्यम मिलर याला असा बोध झाला की दानिएलच्या पुस्तकातील “दैनिक” हे मूर्तिपूजक रोमचे प्रतीक आहे. मूर्तिपूजक रोम अडथळा घालणारे होते, आणि नंतर पोपसत्ताक रोम सिंहासनावर आरूढ व्हावे म्हणून ते हटून गेले—या भविष्यवाणीतील परस्परसंबंधाचे सत्य समजणे आवश्यक होते; कारण त्या भविष्यवाणीतील त्या परस्परसंबंधास न ओळखल्याचे परिणाम असे झाले असते

की ज्यांनी त्या सत्यावर प्रेम केले नाही त्यांच्यावर प्रबळ भ्रम येईल. सिस्टर व्हाइट ह्याच इतिहासाचा उल्लेख करतात:

“याजकीय वस्त्रांमध्ये लपवून चर्चमध्ये आणण्यात आलेल्या फसवणुकी व घृणास्पद कृत्यांविरुद्ध जे विश्वासू राहणार होते, त्यांनी अढळ उभे राहण्यासाठी एक आत्यंतिक संघर्ष करणे आवश्यक होते. बायबलला विश्वासाचा प्रमाणभूत निकष म्हणून स्वीकारले गेले नाही. धार्मिक स्वातंत्र्याच्या तत्त्वाला विधर्म असे संबोधण्यात आले, आणि त्याचे समर्थन करणाऱ्यांचा द्वेष करण्यात आला व त्यांना बहिष्कृत करण्यात आले.

“दीर्घ आणि कठोर संघर्षानंतर, विश्वासू अशा थोडक्या लोकांनी असा निर्णय घेतला की, जर धर्मत्यागी मंडळीने अद्यापही स्वतःला असत्य व मूर्तिपूजेपासून मुक्त करण्यास नकार दिला, तर तिच्याशी असलेले सर्व ऐक्य त्यांनी तोडावे. त्यांनी पाहिले की, जर त्यांना देवाच्या वचनाचे पालन करायचे असेल, तर विभक्त होणे ही एक अत्यावश्यक गरज होती. आपल्या स्वतःच्या आत्म्यांसाठी घातक असलेल्या चुका सहन करण्याचे त्यांनी धाडस केले नाही, तसेच आपल्या मुलांच्या आणि नातवंडांच्या विश्वासाला संकटात टाकणारे उदाहरण ते प्रस्थापित करू इच्छित नव्हते. शांती व ऐक्य सुनिश्चित करण्यासाठी, देवाप्रती निष्ठेशी सुसंगत अशी कोणतीही सवलत देण्यास ते सिद्ध होते; परंतु त्यांना वाटले की, तत्त्वाचा त्याग करून मिळवलेली शांती ही फार महागात विकत घेतलेली ठरेल. जर ऐक्य केवळ सत्य आणि नीतिमत्त्व यांच्या तडजोडीनेच साध्य होणार असेल, तर मग मतभेद असू द्या, आणि अगदी युद्धही.” द ग्रेट कॉन्ट्रोव्हर्सी, ४५, ४६.

अंतिम दिवसांत संयुक्त संस्थाने आणि पोपसत्ता यांच्यामधील भविष्यसूचक संबंध हा ५३८ इ.स. पर्यंत पोहोचणाऱ्या काळात पौलाने मूर्तिपूजक रोम आणि पोपीय रोम यांच्यामधील संबंधाची केलेली ओळख यामुळे प्रतिरूपित व अधोरेखित करण्यात आला आहे. रोमच्या त्रिविध अनुप्रयोगात, मूर्तिपूजक रोमने येशूच्या त्या शब्दांची पूर्तता केली ज्यात ओसाड करणारी घृणास्पद वस्तू ही पळून जाण्याची खूण म्हणून ओळखली आहे, आणि पोपीय रोमनेही येशूच्या शब्दांची पूर्तता केली. सिस्टर व्हाइट ख्रिस्ताच्या शब्दांची आणखी एक पूर्तता ओळखतात.

“आता देवाच्या लोकांनी आपल्या प्रेमाचा केंद्रबिंदू जगात ठेवण्याचा किंवा आपला खजिना जगात साठवून ठेवण्याचा काळ नाही. तो वेळ फार दूर नाही, जेव्हा आरंभीच्या शिष्यांप्रमाणे आम्हालाही उजाड आणि एकांतस्थ ठिकाणी आश्रय शोधण्यास भाग पाडले जाईल. जशी रोमन सैन्यांनी यरुशलेमला घातलेली वेढाबंदी यहुदी ख्रिस्ती लोकांसाठी पळून जाण्याचा संकेत ठरली, तसेच पापीय सब्बाथाची अंमलबजावणी करणाऱ्या फर्मानाद्वारे आपल्या राष्ट्रकडून सत्तेचा स्वीकार हा आमच्यासाठी इशारा ठरेल. तेव्हा मोठी शहरे सोडण्याची वेळ येईल, आणि त्यानंतर लहान शहरेही सोडून पर्वतांतील एकांत, निवांत स्थळी असलेल्या निवासस्थानांकडे जाण्याची तयारी करावी लागेल.” Testimonies, volume 5, 464.

ख्रिस्ताच्या काळातील ख्रिस्ती लोकांसाठी त्या इशान्याने यरुशलेममधून केव्हा पळ काढावयाचा हे दर्शविले. पाचव्या आणि सहाव्या शतकात ख्रिस्ती लोकांसाठी त्या इशान्यामुळे त्यांना अरण्यात पळून जाण्यास प्रवृत्त केले.

आणि ती स्त्री अरण्यात पळून गेली, तेथे देवाने तिच्यासाठी एक स्थान तयार करून ठेविले होते, यासाठी की तेथे ते तिला एक हजार दोनशे साठ दिवस पोसतील.... आणि त्या स्त्रीला मोठ्या गरुडाचे दोन पंख देण्यात आले, जेणेकरून ती सर्पांच्या समोरून अरण्यात, तिच्या ठिकाणी उडून जाईल; तेथे तिचे एक काळ, काळे, आणि अर्धा काळ इतक्या अवधीपर्यंत पालनपोषण होते. आणि सर्पाने त्या स्त्रीच्या मागे आपल्या तोंडातून नदीप्रमाणे पाणी सोडले, यासाठी की त्या पुराने तिला वाहून जावे. आणि पृथ्वीने त्या स्त्रीला साहाय्य केले; आणि पृथ्वीने आपले तोंड उघडून त्या अजगराने आपल्या तोंडातून सोडलेला पूर गिळून टाकला. आणि अजगर त्या स्त्रीवर क्रोधित झाला, आणि तिच्या संततीतील उरलेल्यांशी युद्ध करावयास निघाला; हे ते आहेत जे देवाच्या आज्ञा पाळतात आणि येशू ख्रिस्ताची साक्ष धारण करतात. प्रकटीकरण 12:6, 15-17.

येशू नेहमी एखाद्या गोष्टीचा शेवट त्या गोष्टीच्या आरंभाने स्पष्ट करतो, कारण तो अल्फा आणि ओमेगा आहे. पापल रोमच्या इतिहासातील उजाडपणाच्या घृणास्पद गोष्टीचा इशारा तेव्हा ओळखला गेला, जेव्हा पापल सत्तेला पवित्र स्थानी उभी असल्याचे ओळखण्यात आले.

ही चेतावणी मत्तय, मार्क आणि लूक यांनी नोंदविली आहे, आणि प्रत्येक संदर्भातील शब्दरचनेत किंचित फरक आहे. मत्तय म्हणतो, “म्हणून जेव्हा तुम्ही दानियेल संदेष्ट्याने सांगितलेली उजाडपणाची घृणास्पद वस्तू पवित्र स्थानी उभी असलेली पाहाल,” आणि मार्क म्हणतो, “जेव्हा तुम्ही दानियेल संदेष्ट्याने सांगितलेली उजाडपणाची घृणास्पद वस्तू ज्या ठिकाणी ती असू नये तेथे उभी असलेली पाहाल.” लूक म्हणतो, “जेव्हा तुम्ही यरुशलेम सैन्यांनी वेढलेले पाहाल, तेव्हा समजा की तिचा उजाडपणा समीप आला आहे. मग जे यहुदियात आहेत त्यांनी डोंगरांकडे पळून जावे.”

ही तिन्ही साक्षी एकत्रितपणे लागू होतात. मी अधिक विशिष्ट अनुप्रयोग मांडतो. यरुशलेम सेनांनी वेढले जाण्याविषयी लूकचा उल्लेख हा त्या इशान्याची ओळख करून देतो की, जेव्हा इ.स. 66 मध्ये मूर्तिपूजक रोमने यरुशलेमाविरुद्ध आपला वेढा आरंभ केला, तेव्हा यरुशलेममध्ये अद्याप असलेल्या ख्रिस्ती लोकांनी तत्काळ पळून जावे. “पवित्र स्थळा”विषयी मत्तयाचा उल्लेख, पौलाने “पापाचा मनुष्य” अशी ओळख करून दिलेल्या, जो “देवाच्या मंदिरात बसतो व स्वतःला देव आहे असे दाखवितो,” याच्याशी सुसंगत आहे; अशा प्रकारे तो “उजाड करणाऱ्या घृणास्पद वस्तूच्या” पोपीय परिपूर्तीचे प्रतिनिधित्व करतो. मार्क त्या उजाड करणाऱ्या घृणास्पद वस्तूची अशी ओळख करून देतो की ती जिथे उभी राहू नये तिथे उभी आहे, आणि हे शेवटच्या दिवसांत अँडव्हॅटिझमला दिलेल्या पळून जाण्याच्या इशान्याशी सुसंगत आहे. त्या इशान्यांपैकी दोन इशारे अशा आज्ञेशी संबंधित आहेत की जो कोणी हा इशारा वाचतो त्याने समजून घ्यावे, आणि ते सर्व त्या युगातील ख्रिस्ती लोकांना पळून जाण्यास कळविण्यासाठी देण्यात आलेल्या एका चिन्हालाच उद्देशून बोलतात.

तुझ्या लोकांतील “लुटारू” म्हणजे संयुक्त संस्थाने आहेत असे दावा करणाऱ्यांकडून विपर्यस्तरीत्या मांडल्या गेलेल्या त्रिविध अनुप्रयोगाच्या खोल्या अनुप्रयोगानुसार, संयुक्त संस्थानांतील रविवारच्या कायद्याच्या वेळी “उजाडपणाची घृणास्पद वस्तू” पूर्ण होते तेव्हा, त्यानंतर अंमलात आणला जाणारा रविवारचा कायदा संयुक्त संस्थानांना आधुनिक रोम म्हणून ओळख देतो; कारण पूर्वी मूर्तिपूजक रोम आणि पापल रोम या दोघांनीही रविवारचा कायदा अंमलात आणला होता.

त्या त्रुटीपूर्ण अनुप्रयोगातील समस्या अशी आहे की मूर्तिपूजक रोमचा रविवारविषयक कायदा इ.स. 321 मध्ये झाला, परंतु मूर्तिपूजक रोमकडून “उजाड करणारा घृणास्पद प्रकार” याची पूर्तता इ.स. 66 मध्ये झाली होती—म्हणजे इ.स. 321 च्या रविवारकायद्याच्या 255 वर्षे आधी. त्याचप्रमाणे, “पापाचा मनुष्य” उत्पन्न करणारी तडजोड पौलाच्या काळातच आधीपासून घडत होती; त्याने म्हटले, “अधर्माचे गूढ तर आधीच कार्य करीत आहे,” तरीही पोपसत्ताक रविवारकायदा चार शतकांहून अधिक काळानंतर आला. भविष्यवाणीच्या तिहेरी अनुप्रयोगातील पहिले दोन साक्षीदार शेवटच्या दिवसांतील तिसऱ्या पूर्ततेची वैशिष्ट्ये स्थापित करतात. शेवटच्या दिवसांतील “उजाड करणारा घृणास्पद प्रकार,” दोन ऐतिहासिक साक्षीदारांवर आणि ख्रिस्ताच्या वचनांच्या तीन बायबलमधील नोंदींवर आधारित, रविवारकायद्याची अंमलबजावणी नव्हे, तर पळून जाण्याची चेतावणी दर्शवितो.

पुढील लेखात आपण हे उलगडून दाखवू की, भविष्यवाणीच्या त्रिविध अनुप्रयोगाशी संबंधित स्थापित नियमांच्या संदर्भात हा अनुप्रयोग का दोषपूर्ण आहे, आणि ख्रिस्ताने दिलेल्या इशान्याच्या संदर्भात रविवारच्या कायद्याची ओळख ही भविष्यवाणीच्या इतिहासाचे विपर्यासन का आहे.

“मूर्तिपूजा आणि ख्रिस्ती धर्म यांच्यामधील या तडजोडीमुळे भविष्यवाणीत भाकीत केलेल्या ‘पापाच्या मनुष्याचा’ विकास झाला, जो देवाच्या विरोधात उभा राहतो आणि स्वतःस देवापेक्षा वर उंचावतो. खोल्या धर्माची ती प्रचंड व्यवस्था ही सैतानाच्या सामर्थ्याची एक उत्कृष्ट कलाकृती आहे—पृथ्वीवर आपल्या इच्छेनुसार राज्य करण्यासाठी स्वतःला सिंहासनावर बसविण्याच्या त्याच्या प्रयत्नांचे एक स्मारक.” The Great Controversy, 50.